

Autor: Christopher Pankhurst

Jako skoro všichni ostatní, kteří komentují masakr v *Charlie Hebdo* ani já nevím o plátku téměř nic kromě toho, co o něm bylo řečeno po události. Z dostupných informací se zdá, že vyniká v satirických karikaturách dosti nevybíravého a nepřiliš vtipného typu. I když bych pravděpodobně nesouhlasil s téměř žádným z postojů časopisu, pokládám pařížské události 7. ledna za velmi smutné. Něco smutného však bylo i na časopise stárnoucích levičáků, pokládajících se za revoluční předvoj politického radikalismu.

Dalším establishmentovým karikaturistou v zajetí podobné deziluze o svém postavení vně systému je Steve Bell z listu *The Guardian*. Jeho reakcí na masakr bylo nakreslit vrahy ve směšném oblečení, jak se ptají: „Proč se nám ti zmrdi pořád smějou?“ Nikdo se nesměje, Steve. Možná by to vyvolalo chichot pětiletého dítěte, které se ještě směje klaunům, ale ve skutečnosti nelze na tomto druhu karikatur nalézt nic obzvlášť hodnotného ani chvályhodného. Pokud pak není podobný výtvar ani vtipný, nezdá se být víc než cvičením v politováníhodné frustraci.

Možná jsem to jen nepochopil. Mám docela rád Kalvína a Hobbese, a mé dětské setkání s prací Charlese Schultze mi poskytlo filozofické porozumění, které jsem jako dospělý nebyl schopen replikovat. Kresby, přemostující propast mezi nevinností a zkušeností mohou v blakeovském smyslu evokovat pocit ztraceného ráje dětství a dočasnou úlevu od tíhy každodenního života. Karikatury *Charlie Hebdo* naopak ztělesňují ty nejhorší aspekty dětství – infantilitu, urážlivost a jízlivost. Dětské, spíše než s duší dítěte.

Jistě – mnozí namítnou, že můj vkus ohledně karikatur není důležitý; že klíčové je, abychom se tvář tvář brutálnímu útoku na naše svobody všichni solidárně postavili za *Charlie Hebdo*. Tento postoj mi přijde velice pomýlený. Zprvce zpochybňuji povahu bráněné „svobody“. Jak podotkli jiní, v Evropě pro ty, kteří by chtěli říct cokoliv radikálně odlišného od převládajícího multikulturního narativu, absolutně žádná svoboda slova neexistuje. To platí pro islamisty i radikální pravici. Svoboda slova, již obhajují lidé se sloganem „Je suis Charlie“, znamená svobodu širokému levicovému milieu stojícího za multikulturalismem – nikoliv pro odlišné perspektivy.

Zadruhé hluboce nesouhlasím se světonázorem *Charlie Hebdo* a jim podobných. Oponenti by to mohli v konfrontaci s velice skutečnou islámskou hrozbou označit za krátkozraké, podle mě však je krátkozraké spíše vytváření falešných spojenectví. Lidé z *Charlie Hebdo* a širšího

levicového prostředí nikdy nevyjádřili podporu komukoliv z disidentské pravice uvězněnému za jeho názory, a nezačnou s tím ani teď. Nejedná se o menší nedorozumění v rámci jediné široce rozkročené církve. Nesouhlasil jsem s politikou *Charlie Hebdo* před 7. lednem a nesouhlasím s ní ani teď. Kvůli vrahům nezměním svůj světonázor.

Zatřetí nepodporuji publikací materiálů, úmyslně směřujících k hanobení náboženského přesvědčení. Možná bych měl rychle dodat, že nepodporuji ani cenzuru takových materiálů nebo vraždění za ně odpovědných lidí. Stejně tak ale nepřijímám stavění tohoto škváru na piedestal coby vrchol západní civilizace. Při prohlášeních našich politiků by si člověk pomyslel, že tupé útoky na nejcitlivější oblasti muslimské víry představují vyvrcholení tisícileté evoluce západní kultury. Co na tom, že se **Nick Griffin** musel čelit trestnímu řízení a jednohlasnému odsudku mainstreamových politiků za v porovnání s *Charlie Hebdo* relativně krotká prohlášení. Cítíme z toho stejně tak zásadní, jako očekávatelné pokrytectví. Pramení však z odlišností mezi levicovou a pravicovou svobodou slova. Tato odlišnost nebývá explicitně zdůrazňována, ale zůstává neustále na očích.

Někteří přišli s tezí, že bychom karikaturisty *Charlie Hebdo* měli obdivovat za **jejich odvahu**, s čímž bych souhlasil. Jejich činy měly provokovat muslimy a museli vědět, jak nebezpečnou cestou se vydávají – v tomto ohledu jistě prokázali statečnost. Nejobdivuhodnější ctností však je statečnost podpořená moudrostí, již se *Charlie Hebdo* očividně nedostávalo. Jejich pojetí radikalismu sestává z prázdného „fuck you“ gesta vůči establishmentu, jehož síla se vytratila někdy brzy po roce '68. Je to radikalismus generace Monty Python, donekonečna se poplácávající po ramenu za ikonoklasmus, který páchl starobou už před mnoha lety.

Levičáci a multikulturalisté – nyní natolik odhodláni ochránit buržoazní hodnoty typu „právo urážet“ – se k mladé pracující třídě Evropanů obrátili zády už dávno. Jejich priority vycházejí jasně najevo. Místo aby se zabývali nesnadným úkolem vytvoření budoucnosti pro další generaci, marní čas hloupými a nezodpovědnými hrami, v návalech arogantního narcismu se v jednom kuse ohánějí jejich jediným Voltairovým citátem. Mnohem víc než o obranu vznešených idejí jde o kratochvíli znuděných elit. Mladí Evropané z pracujících vrstev čelí mnohem závažnějším problémům, jak dokázal (jeden z mnoha příkladů) **Rotherham**.

Nepřipojím se k halasnému „Je suis Charlie“, protože to považuji za schizofrenní postoj. Zastánci svobody slova se jí dožadují pro příznivce multikulturalismu, ale pro jeho odpůrce si žádají cenzuru a trestní stíhání. V úsilí o tuto rádoby svobodu se od nás očekává podpora dětinské hrubosti směřované proti těm, jejichž integrace se v multikulturním prostředí ukazuje být nejsložitější. Jako by multikulturalisté v hloubi své duše vlastní rétorice nevěřili a snažili se podřývat vlastní projekt zlomyslnými – jakkoliv potlačenými – akty dětinské provokace. Je to doslova šílenství. *Je ne suis pas Charlie*.

Úvaha Christophera Pankhursta *Je ne suis pas Charlie* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing.